

A potom prišli smetiari

A potom prišli smetiari

Môj príbeh sa odohral pred dvomi rokmi. V auguste má mama narodeniny. Chcela som ju potešiť, preto som v júli začala rozmýšľať o darčeku. Poradila som sa aj so sestrou. Tá mi prezradila, že na konci leta bude mať v Prahe mamina najobľúbenejšia speváčka koncert.

„Tato, zlož sa so mnou na vstupenky pre mamu!“ zatelefonovala som mu. Pretože to nie je lacná záležitosť, súhlasil. Objednal rovno dva lístky, aby mohol ísť aj on. Vraj si spraví výlet do Prahy. Potešila som sa. Na konci prázdnin budem doma bez rodičov. Keď prišiel tato domov, podal mi lístky. Nenápadne som ich zobrala a schovala som ich do písacieho stola. Aby ich mama nenašla, vložila som ich do akciového letáka, ktorý nám pravidelne pristane v schránke.

V deň maminých narodenín som od rána pomáhala. Išla som do svojej izby po lístky. Otvorila som zásuvku a lístky boli preč. Letáky tiež. Bežala som za tatom: „Zobral si vstupenky z môjho stolíka?“ „Nie, ja som ani nevedel, kam si ich dala. Ukáž mi, kam si ich uložila!“ Tak som mu kázala prázdny zásuvku: „Tu boli, v letákoch! A zrazu sú fuč!“ Neveriacky krútil hlavou a ja som sa vybrala za mamou. „Mami, brala si z môjho stola letáky?“ „Áno, veď dnes brali papier!“ odpovedala mama. Znelo to samozrejme, štýlom, že sa nemám čudovať, veď separujeme. „Čooooo? Kedy tu boli?“ Separujeme alebo nie, mne na tom momentálne nezáležalo. „Asi pred piatimi minútami,“ povedala mama úplne pokojne, v podstate len tak mimochodom. To počul aj tato. Pochopil. Nastal chaos a panika. Bola som v pyžame, neučesaná, bosá. S tatinom sme sa rýchlo rozbehli ku dverám. A to psisko chlpaté, akoby nás nebolo na chodbe už dosť, sa nám ešte priplietlo pod nohy. Môj otec rovno vyrazil na ulicu, mňa zastavili garážové dvere. Pes skučal a nechápal. Ja som v garáži naštartovala kolobežku a hybaj za smetiarmi! Ešteže je elektrická, lebo na topánky nebol čas. Po pár metroch som predbehla tata. V šľapkách sa mu neutekalo najlepšie. Keď na tým teraz tak premýšľam, bol to pohľad pre bohov. Ja ako „kolotočárske decko“ – bosá, neučesaná, vo vyťahanom pyžame. Môj otec v starých šľapkách a červených šortkách ako plážový záchranár, bez trička, len pekáč buchiet na bruchu chýbal. Miesto neho sa mu po každom skoku hore – dole pohupoval jeden veľký báleš. Keď som sa vynorila spoza zákruty, uvidela som blikajúce smetiarske auto. O pár sekúnd som bola pri nich. Len tak tak som zastavila. Skríkla som: „Potrebujem svoje letáky!“ „Aké letáky, slečinka?“ spýtal sa ma ujo a pozeral na mňa, či som sa nezbláznila. „Kaufland!“ odpovedala som mu a podľa toho, že prišli aj ostatní smetiari a rehotali sa, som zrazu vedela. Mysleli si, že mi šibe. Alebo som sa s niekým stavila a robím si srandu. To už našťastie dobehol aj môj otec a vysvetlil im, o čo nám ide. Štrk z cesty sa mi zapichoval do bosých nôh. Začala som tatovi závidieť jeho šľapky. Našťastie si ich musel vyzuť, v smetiarskom aute by sa mu

medzi papierom ľahko stratili. Viete si predstaviť, ako tam liezol? A to musel pracovníkov Marius Pedersen veľmi prosiť, aby mu to dovolili! Načierno, pravdaže. Po desiatich minútach vykukol s letákom Kaufland v ruke. Boli sme zachránení. A pretože dve šľapky sú na štyri nohy málo, domov sme sa odviezli na kolobežke spolu.